

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci **žalobce M. E., proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o **žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. června 2011, č. j. KrÚ 49106/2011/ODSHI/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. června 2011, č. j. KrÚ 49106/2011/ODSHI/8, bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Česká Třebová ze dne 26. dubna 2011, č. j. 18495/2010/DOP/LAD/SPŘ/237-44, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), kterého se měl dopustit tím, že jako řidič osobního automobilu tov. zn. FIAT Tipo 1,4, RZ „X“, dne 29. června 2010 v cca 10,40 hod. na místní komunikaci v katastru obce Přívrat užil k jízdě vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, tj. zákonem č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, neboť užil v provozu na pozemních komunikacích silniční motorové vozidlo bez platné technické prohlídky, když platnost předchozí technické prohlídky skončila 23. června 2010. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500,-- Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1000,-- Kč.

Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 9. června 2011, č. j. KrÚ 49106/2011/ODSHI/8, které tvoří s rozhodnutím Městského úřadu Česká Třebová ze dne 26. dubna 2011, č. j. 18495/2010/DOP/LAD/SPŘ/237—44, materiálně jeden celek, napadl žalobce žalobou, v níž namítl, že v řízení před správními orgány nebylo prokázáno, že byl naplněn jeden z obligatorních znaků skutkové podstaty přestupku, a to subjektivní stránka - zavinění. Žalobce nezpochybňoval, že řídil (užil) vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem (§ 5 odst. 1 písm. a/ zák. č. 361/2000 Sb.), nicméně tvrdil, že o této skutečnosti nevěděl a vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům ani neměl a nemohl vědět, přičemž žalovaný neprokázal v řízení opak. Žalobce připomněl, že před jízdou „*zkontroloval*“ technický stav vozidla včetně nálepky umístěné na registrační značce silničního vozidla „*a zjistil, že vozidlo má platnou technickou prohlídku do měsíce června 2010*“. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že to je vše, co v daném případě učinit měl a mohl, neboť „*žádná právní norma nestanoví žalobci povinnost vozit s sebou a nebo před jízdou kontrolovat tzv. velký technický průkaz, z něhož by byl zřejmý konkrétní den ukončení platnosti technické prohlídky*“. Nadto dle mínění žalobce žalovaný zaměňuje povinnosti řidiče a provozovatele vozidla. Dále tvrdil, že nebyl naplněn materiální znak přestupku, tedy tvrdil, že jeho jednání nelze považovat za jednání společensky škodlivé (nebezpečné). V neposlední řadě žalobce žalovanému vytkl, že „*zcela popřel jeho právo na obhajobu*“ (a zasáhl i do jeho práva na spravedlivý proces), když neprovedl „*jediný důkaz v jeho prospěch*“. Důsledkem tohoto postupu žalovaného údajně nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci.

Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí (jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) zrušil.

Soud přezkoumal žalobou napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“) a dospěl k závěru, že **ž a l o b a n e n í d ů v o d n á .**

Předně je třeba připomenout, že námitky obsažené v žalobě uplatnil žalobce již v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, přičemž s těmito námitkami se zcela přesvědčivě vypořádal žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Postačovalo by tedy, aby soud na závěry žalovaného pouze odkázal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. července 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Ostatně i Nejvyšší správní soud často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, at' již krajským soudem či žalovaným, neb v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2007, č. j. 4 As 11/2006-86). V zájmu přesvědčivosti však k jednotlivým námitkám soud stručně uvádí následující:

Pokud jde o námitku, že v řízení nebylo prokázáno, že byl naplněn jeden z obligatorních znaků skutkové podstaty přestupku, a to zavinění, pak krajský soud připomíná, že dle § 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. je řidič kromě povinností uvedených v § 4 povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.

Tímto zvláštním právním předpisem je zák. č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále též „zák. č. 56/2001 Sb.“).

Dle § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb. je vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem.

Lze konstatovat, že vozidlo je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích, pokud prošlo měřením emisí a technickou prohlídkou. (Na tomto místě hovoří soud o technické způsobilosti, jak ji má na mysli § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb., tedy o technické způsobilosti, která je hodnocena ve stanicích technické kontroly a stanicích měření, nikoliv o technické způsobilosti, kterou vozidlo získá tzv. schválením technické způsobilosti typu, jednotlivě vyrobeného či dovezeného vozidla. To, že zákonodárce měl při formulaci § 37 písm. c) na mysli prvně zmíněný typ technické způsobilosti, lze dovodit např. z § 45 odst. 5, § 50 odst. 1 a § 52 odst. 1 zák. č. 56/2001 Sb.).

Technickou prohlídku provádějí stanice technické kontroly (§ 47 a násl. zák. č. 56/2001 Sb.), přičemž tato prohlídka musí být uskutečněna ve lhůtách stanovených v § 40 zák. č. 56/2001 Sb. Pokud je vozidlo shledáno technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 50 odst. 1 zák. č. 56/2001 Sb., stanice technické kontroly vyznačí zápisem do technického průkazu vozidla den, měsíc a rok provedení pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Na zadní tabulku registrační značky silničního vozidla umístí stanice technické kontroly kontrolní nálepkou o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky silničního vozidla (§ 50 odst. 2 zák. č. 56/2001 Sb.). Z citovaných ustanovení zák. č. 56/2001 Sb. a z povahy věci plyne, že závěr (resp. osvědčení) stanice technické kontroly o způsobilosti vozidla k provozu na pozemních komunikacích je platný (platné) pouze ode dne provedení technické prohlídky do uplynutí lhůty stanovené zákonem pro provedení další (pravidelné) technické prohlídky.

Pokud vozidlo není včas přistaveno k pravidelné technické prohlídce, nemůže (logicky) projít s kladným výsledkem a získat osvědčení o technické způsobilosti (§ 38 odst. 1 písm. e) zák. č. 56/2001 Sb.). Jelikož doba platnosti dřívějšího osvědčení již uplynula, není provozovatel (např. při silniční kontrole či po dopravní nehodě) objektivně schopen prokázat technickou způsobilost vozidla způsobem stanoveným zák. č. 56/2001 Sb. a na vozidlo je proto třeba ve smyslu § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb. nahlížet jako na vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích, bez ohledu na jeho skutečný technický stav.

V daném případě není pochyb o tom, že ke dni 29. června 2010, tj. ke dni, kdy žalobce řídil vozidlo tov. zn. FIAT Tipo 1,4, RZ „X“, nebyl jeho provozovatel (pan M. J.) schopen prokázat jeho technickou způsobilost způsobem stanoveným zákonem č. 56/2001 Sb., když ve lhůtě stanovené § 40 odst. 1 písm. a) zák. č. 56/2001 Sb. (v daném případě do 23. června 2010) nepřistavil vozidlo k pravidelné technické prohlídce a dříve

vystavené osvědčení o technické způsobilosti vydané stanicí technické kontroly (38 odst. 1 písm. e) zák. č. 56/2001 Sb.) již pozbylo platnosti. Výše uvedené nesporně ani žalobce. Vozidlo tedy bylo nutno dne 29. června 2010 ve smyslu již citovaného § 37 písm. c) zák. č. 56/2001 Sb. považovat za vozidlo technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích. Pokud takové vozidlo žalobce řídil, řídil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem a porušil § 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. Naplnil tak současně znaky přestupku dle § 22 odst. 1 písm. l) zákona o přestupcích (v rozhodném znění), neboť jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k) § 22 odst. 1 zákona o přestupcích porušil zvláštní právní předpis. Naplnil přitom zjevně i obligatorní znak skutkové podstaty přestupku – zavinění, a to z těchto důvodů:

Žalobce nezpochybňuje a nezpochybňoval, že před jízdou „zkontroloval“ nálepkou umístěnou na registrační značce silničního vozidla „a zjistil, že vozidlo má platnou technickou prohlídku do měsíce června 2010“. Tento závěr žalobce však nebyl správný, neboť dle již citovaného § 50 odst. 2 zák. č. 56/2001 Sb. stanice technické kontroly vyznačí zápisem do technického průkazu vozidla den, měsíc a rok provedení pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Na zadní tabulku registrační značky silničního vozidla umístí stanice technické kontroly kontrolní nálepkou o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky silničního vozidla (§ 50 odst. 2 zák. č. 56/2001 Sb.). Z kontrolní nálepky tedy nemohl žalobce zjistit to, „že vozidlo má platnou technickou prohlídku do měsíce června 2010“ (z údajů obsažených na nálepce nemohl dovozovat ani „platnost technické prohlídky po celý kalendářní měsíc“ - viz jeho písemné vyjádření na listu číslo 66 správního spisu), nýbrž pouze a jenom to, že vozidlo má v měsíci červnu 2010 jeho provozovatel přistavit k pravidelné technické prohlídce. Toto zjištění mělo pak žalobce sine dubio vést k tomu, aby v předposlední den měsíce června 2010 (!) činil kroky k ověření platnosti osvědčení o technické způsobilosti vozidla (tj. - např. - aby nahlédl do technického průkazu vozidla, popř. aby si technický průkaz vozidla obstaral, neměl-li jej k dispozici), a to s ohledem na povinnost pro něj plynoucí z § 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. a postavení, v němž se nacházel (žalobce byl mechanikem autoservisu a držitelem řidičského průkazu). Pokud tak žalobce neučinil, jednal nedbale, a tedy porušení povinnosti plynoucí z § 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. zavinil. Ačkoliv tedy žalobce nevěděl, že vozidlo, které užil, nesplňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, o této skutečnosti vědět měl (povinnost pro řidiče plyne z § 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb.; nadto je třeba přihlížet i k jeho postavení - žalobce byl pracovníkem autoservisu /mechanikem/ a držitelem řidičského průkazu, takže se u něj dobrá znalost právních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích předpokládá) a mohl (tento údaj bylo možno před užitím vozidla objektivně zjistit). Z toho, že „žádná právní norma nestanoví řidiči povinnost vozit s sebou tzv. velký technický průkaz“ (srov. § 6 odst. 8 zák. č. 361/2000 Sb.), nelze dovozovat, že by žalobce nebyl povinen dodržovat povinnost pro něj plynoucí z § 5 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. a před užitím vozidla se (mimo jiné) přesvědčit o platnosti osvědčení o technické způsobilosti vozidla. Pokud platnost osvědčení o technické způsobilosti vozidla žalobce ověřit v daný okamžik nemohl, a to např. proto, že tzv. velký technický průkaz neměl k dispozici, neměl vozidlo k jízdě užít.

Významné není ani to, že žalobce před jízdou technický stav vozidla „zkontroloval“ sám, protože k hodnocení technického stavu a technické způsobilosti silničního motorového vozidla k provozu na pozemních komunikacích jsou podle zák. č. 56/2001 Sb. povolány

stanice technické kontroly, nikoliv žalobce (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. května 2010, č. j. 7 As 35/2010 – 94).

Ze všech výše uvedených důvodů je třeba hodnotit závěr žalovaného o tom, že žalobce jednal nedbale, přičemž se jednalo o nedbalost nevědomou, jako správný.

Pokud jde o námitku, že jednání, které je kladeno žalobci za vinu, nelze považovat za jednání společensky natolik škodlivé, aby byl naplněn materiální znak přestupku, pak ani tu neshledává soud důvodnou.

Z toho, co bylo uvedeno výše, není pochyb, že žalobce naplnil formální znaky přestupku (typové - protiprávnost, objekt, objektivní stránka, subjekt a subjektivní stránka i obecné */stanovený věk a přičetnost/*), neboť zcela přičetný žalobce, narozený dne 14. října 1986, dne 29. června 2010 užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem - to ostatně ani žalobce v průběhu řízení před správními orgány nezpochybňoval (viz např. jeho výpověď na listu číslo 64 správního spisu, vyjádření na listu číslo 66 správního spisu, odvolání na listu číslo 124 – 126 správního spisu, jakož i tvrzení obsažená v žalobě), přičemž obligatorní znak skutkové podstaty přestupku - zavinění - byl naplněn, jak již soud vyložil výše. Pokud jde o naplnění materiálního znaku, je třeba na tomto místě připomenout, že skutkové podstaty přestupků jsou formulovány tak, aby byly definovány v zásadě pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti hovoříme o typové nebezpečnosti (škodlivosti), která je vyjádřena formálními znaky přestupku a příslušnou sankcí, resp. její sazbou (rozpětím). Jinými slovy: Jednáním, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i znak materiální (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. ledna 2012, č. j. 5 As 106/2011).

Dále je třeba si uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem (přestupkem) a jaký trest (sankci), jakož i jaké jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit (čl. 39 Listiny). Je to tedy zákonodárce, kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního práva či správního práva trestního, nikoliv správní orgán nebo soud. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velice obezřetně, aby správní orgány a soudy, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě (tím, že by nahrazovaly zákonodárce a samy stanovovaly podmínky trestnosti */např. tím, že rozhodnou, že pokud je lhůta k přistavení vozidla k pravidelné technické prohlídce překročena pouze o 6 dnů, je to v pořádku, je – li překročena o sedm, již to v pořádku není/*) a princip rovnosti před zákonem */„někoho potrestáme, někoho ne“/*). Z výše uvedeného plyne, že pravidlo, dle kterého jednáním, jež naplňuje formální znaky určitého přestupku, je zásadně naplněn i znak materiální, neplatí pouze ve zcela výjimečných případech, a to např. tehdy, pokud i přesto, že jednáním byly naplněny formální znaky určitého přestupku, nedosahuje stupeň nebezpečnosti (škodlivosti) konkrétního činu pro společnost dolní hranice typové nebezpečnosti (škodlivosti) činu, tedy když konkrétní stupeň nebezpečnosti (škodlivosti) neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujícím danou skutkovou podstatu přestupku (srov. k tomu - *mutatis mutandis* - např. č. 43/1996 Sb. rozh. tr.).

Správní orgány obou stupňů dospěly k závěry, že o takový případ se nejedná. Zejména správní orgán prvního stupně na straně 8 odůvodnění rozhodnutí pečlivě vyhodnotil všechny

okolnosti, které zvyšovaly či naopak snižovaly nebezpečnost (škodlivost) jednání žalobce pro společnost, a dospěl k závěru, že materiální znak přestupku naplněn byl. In concreto uvedl, že vozidlo řízené žalobcem bylo v den dopravní nehody „*bez platné technické prohlídky 6 dní, tzn. po relativně krátkou dobu, nicméně žalobce s uvedeným vozidlem nepřeježděl pouze nějakou krátkou vzdálenost, ale s vozidlem jel z České Třebové do obce Řetová, tzn. s vozidlem měl v úmyslu ujet vzdálenost cca 8 km, ačkoliv technická způsobilost u jím řízeného vozidla nebyla v zákonem stanovené lhůtě ověřena*“. K okolnostem, které akcentuje žalobce (tj. že řídil vozidlo teprve šestý den po vypršení platnosti osvědčení o technické způsobilosti vozidla vydaného stanicí technické kontroly), správní orgán v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů přihlédl při ukládání sankce za přestupek, když tuto uložil na spodní hranici zákonem stanovené sazby.

Úvaha správních orgánů je řádně odůvodněna, je logická a vychází z řádně zjištěného skutkového stavu. Správní soud jí nemá co vytknout. Jednání žalobce rozhodně nelze považovat za jednání, jehož nebezpečnost neodpovídá ani nejlehčím běžně se vyskytujícím jednáním naplňujícím skutkovou podstatu přestupku, jímž byl uznán vinným, neboť provozovatelé vozidel (řidiči) velice často překračují zákonem stanovené lhůty k přistavení vozidla k technické prohlídce o nikoliv významnou dobu a tato jednání jsou běžně správními orgány postihována. Ostatně, pokud bychom připustili, že lze „beztrestně“ překračovat zákonem stanovení lhůty např. o týden, vedlo by to k anarchii a k popření smyslu výše již několikrát citovaných ustanovení zákona č. 56/2001 Sb. Na tomto místě lze též poukázat na vysoký typový stupeň nebezpečnosti jednání žalobce pro společnost, když je obecně známo, že jednou z častých příčin dopravních nehod je právě špatný technický stav vozidel.

Nadto, i kdyby se správní soud s úvahou správního orgánu zcela neztotožňoval, není oprávněn řádnou správní úvahu nahradit úvahou svou. Úkolem soudu totiž není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci, ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46).

Prima facie lichá je i poslední žalobní námitka, tj. námitka, že žalovaný „*zcela popřel právo žalobce na obhajobu*“ (a zasáhl i do jeho práva na spravedlivý proces), když neprovedl „*jediný důkaz v jeho prospěch*“. Důsledkem tohoto postupu žalovaného údajně nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Na tomto místě je třeba žalobci připomenout, že správní řád (který se v přestupkovém řízení subsidiárně použije /srov. § 51 zákona o přestupcích/) nezavazuje správní orgán k provedení určitých konkrétních důkazů a neukládá mu povinnost důkazy navržené obviněným provést. Je na správním orgánu, jaké způsoby dokazování zvolí, musí však vždy dbát na to, aby provedenými důkazy byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Této povinnosti žalovaný dostal a jakékoliv další dokazování by bylo nadbytečné. Jak již bylo výše uvedeno, v řízení bylo spolehlivě prokázáno, že žalobce dne 29. června 2010 užil vozidlo, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem - to ostatně ani žalobce v průběhu řízení před správními orgány nezpochybňoval. Důkazy nezbytné k posouzení zavinění žalobce,

jakož i k posouzení společenské škodlivosti jednání žalobce byly v řízení v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí také provedeny, jak plyne z úvah tohoto soudu výše předestřených (srov. např. oznámení o přestupku, protokol o nehodě, úřední záznamy o vysvětleních podaných žalobcem a dalším účastníkem dopravní nehody, protokol o výpovědi svědka M. J., protokol o ústním jednání, vyjádření obviněného učiněná v průběhu správního řízení atd.). Nadto se správní orgán prvního stupně zcela nadstandardním způsobem s důkazními návrhy žalobce vypořádal (tak, jak to vyžaduje judikatura správních soudů /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. července 2009, č. j. 1 As 44/2009 – 101/ - viz str. 7 a 8 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) a žalovaný jeho postup při zjišťování skutkového stavu věci pečlivě přezkoumal (srov. str. 9 a 10 odůvodnění rozhodnutí žalovaného). Soud se se skutkovými závěry správních orgánů zcela ztotožňuje a v podrobnostech na ně odkazuje.

V žádném případě pak nelze hovořit o tom, že by bylo jakkoliv zkráceno právo žalobce na obhajobu. Žalobci bylo správními orgány umožněno realizovat všechna jeho procesní práva a žalobce této možnosti také důsledně využíval. Řízení v žádném případě není možno hodnotit jako nespravedlivé.

Ze všech výše uvedených důvodů krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). O žalobě rozhodl bez jednání, když oba účastníci k písemné výzvě soudu nesdělili, že trvají na jednání (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly (§ 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 14. února 2012

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Monika Marelová